

Ett fartyg på ingående! Mästerlotsen sätter kikaren till ögat för att se, om lotsflagg är hissad. Om några sekunder kommer kanske lotssignalen och han gör sig beredd att göra sin plikt.

Konrad Wahrenberg har varit ordinarie lots i mer än 15 år och bär alltså tre galoner på rockärmen precis som en kapten vid flottan. Han har hunnit med att lotsa under två världskrig, en spänstig 50-åring.

Bild nr
60

Tid
1942

Kategori / Plats
Verksamhet

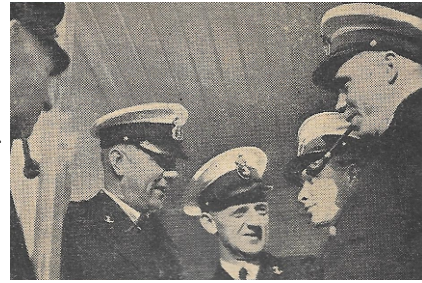
Motiv
Tidningsreportage

LOTSARNA på DALARÖ

Lotsarna är skärgårdens adelsmän, har det sagts. Och det ligger något i det. Yrket går i arv från far till son — har gjort det i många generationer. Westerberg, Öhman och Bohman är namn med klang i, de ha funnits i lotsverkets rullor lika länge som rullorna funnits till. Lotsarna är män, som är befriade från krigstjänstgöring — deras yrke är en enda lång beredskap i allmännyttans tjänst. Vare sig kriget rasar in på knutarna eller fred råder, vare sig havet stormar eller ligger spegelblankt måste lotsen göra sin plikt. Väl ombord på den båt han skall föra från sin station till en annan är han chef ombord. Så länge lotsen är ombord är den ordinarie kaptenen befriad från allt ansvar: det är kronans befullmäktigade man, lotsen, som svarar för fartyg, befäl, manskap och last. När kriget tangerade våra svenska farvatten stängdes flera av de yttre lotslederna, och de inre fingo ta hela arbetsbördan. Till de mest ansträngda hör alltjämt Dalarö, där varje timme på dagen ett nytt fartyg går ut, okända öden till mötes. Här skötes nu ruljansen av icke mindre än 25 lotsar från olika stationer — de ordinarie Dalarölotsarna är under normala förhållanden bara 7. Under loppet av två månader har icke mindre 1600 svenska och utländska fartyg passerat Dalaröleden. Man räknar hastigt nog ut, hur många det blir om dagen! Under dessa två månader har flera av lotsarna kanske fått ligga i egen säng två eller tre gånger. De andra nätterna har tillbringats ombord på fartyg eller i väntan på lotsning i väntrummet inte alltför bekväma brits på lotsstationen. Det är karlar, som kan utstå strapatser. (FIB-foto: Gullers)

Här är en grupp av skärgårdens adelsmän som har något att berätta för varandra. Till vänster skymtar gamle mästerlotsen F. R. Öhman. De övriga äro tre Sjöblom och en Westin.

Det här är lotsstationen på Dalarö, och den ser sannerligen inte mycket ut för världens ögon. Ungdomarna på kajen har växt upp i denna miljö, och man kan nästan hålla sitt tobakskort på, att den där ynglingen med metspöet en dag kommer att bli lots, precis som pappa och farfar, morfar och morfars far.

Vighet och gammal vana underlättar äntringen som många gånger kan vara besvärlig nog.

Mästerlotsen A. Sjöblom nalkas de sextio. Han minns hur det var, då hans far for som roslagsskeppare mellan Sandhamn och Stockholm, vilket på en vecka inbringade 36 kronor.

Kurt Sjöblom har varit gift i tio månader. Fru Barbro är strålande glad över att få träffa sin man en enda timme på dagen. Under de senaste månaderna har han fått ligga hemma en enda natt!

Kronolotsen Oscar Fagerlind har en timmes tid på sig, och han faller i sömn, som han går och står. Senaste dygnet har han varit i tjänst jämnt 20 timmar. Och om bara en timme är han på väg till Landsort igen för att göra om turen!

Pensionerade mästerlotsen Öhman måste ned till stationen ett tag för att se, hur hans yngre kolleger sköter sig. Det är lotsförmannen G. I. Engström, som rapporterar att allt går som det skall.